

i alt Fald kun de foreløbige Love, som ikke stride mod Grundloven, der kræve, at Rigsdagen skal være borte ved deres Udstedelse; men overfor den Slags Instrumenter, som stride mod Grundloven, er der, synes jeg, ikke nogen Grund til at hænge sig i denne Form. Efter Regjeringens Tankegang skulde Rigsdagen i alt Fald fjernes noget, for at et nyt Finantsprovisorium, det femte, vi have haft i 2½ Aar, kan blive udstedt, og det var jo saa det, den sidste ærede Taler udtalte vilde blive Følgen. Men hvorledes fjernes saa Rigsdagen? Ja, det kan jo ske paa to Maader: almindelig Udsættelse eller Op- løsning af Folkethinget. Hvad det bliver, vil jo afhænge af, hvad den høitærede Minister vil gjøre; thi jeg tror ikke, at han — det skulde da være ganske mod al Sædvane — vil sige det ærede Medlem fra Vangeland (Brandes) i Dag, hvad han vil gjøre i Morgen. Vi maa derfor forsøge at gjætte os frem til, hvad der vil blive Følgen. Jeg vil for Resten strax sige, at for mig fund en saadan Oplysning kun have den Interesse, at man saa kunde se, hvorledes en saadan Oplysning vilde virke under Thingets Afstemning, og fordi det altid er bedst, at Enhver gaar til Afstemning med al den Bæst, han kan faae; men for mit Bedkommende kan jeg sige, at en saadan Oplysning ikke vil faae nogenlunde Indflydelse paa min Afstemning. Men jeg skal indrømme, at skulde der være nogen Konsekvents mellem, hvad der nu sker i Dag, og hvad der er sket derved, at Regjeringen har forelagt Provisoriet strax, og vi forkastet det strax, saa maa Følgen jo aabenbart blive i Fremtiden den, at Regjeringen f. Ex. opløser i Dag eller i Morgen og saa udsætter og derefter atter opløser, eller at den undgaar Udsættelse og opløser 2—3 Gange i Løbet af Vinteren, og at saa Folkethinget, hver Gang det møder i sin nye Skikkelse faar Provisoriet forelagt strax og strax forkaster det. Jeg indrømmer, at saaledes kan det gaa, hvis der er Konsekvents i, hvad der her foretages, og er der ikke Konsekvents deri, hvad betyder saa dette „strax“ fra Regjeringens Side og „strax“ fra Folkethingets Side? Der er jo to Synsmaader for dette. For det Første maa vi alle være enige om, at hvad Regjeringen end gjør eller ikke gjør, saavel som de Følger, der komme deraf, er naturligtvis Regjeringen

først og fremmest ansvarlig for. Regjeringen er ansvarlig for Landets Styrelse og for de Følger, der flyde af dens Styrelse, ikke blot juridisk, men tilvisse ogsaa politisk. Lad os nu tænke os, at Vælgerne ville komme til, i Følge Konsekvensen, at staa ligeoverfor Ministeriet efter Forkastelsen af Provisoriet 1—2—3 Gange i denne Vinter. Hvad Fare er der saa egentlig deri? Man mener, at Tiden bliver spildt for Forhandling, men hvad er der kommet af store Reforme og nyttige Love fra denne Regjering enten i den sidste Samling eller i de sidste 10 Aar? Min Opfattelse har været, at vi aldrig kunne faae gennemført nogen eneste gennemgribende Reform med denne Regjering, og min Mening er fremdeles, at denne Regjering ikke vil kunne gennemføre nogen Reform, fordi dens Anstuelser om Samfundsforholdenes Ordning ere saa forskjellige fra vore, at man gennem en ærlig Forhandling — og jeg er enig med det ærede Medlem fra Vangeland (Brandes) i, at man skal lade disse Tillægsord ærlig o. s. v. til Forhandling fare — ikke kan naae til noget positivt Udbytte. Er der da nogen virkelig Fare for, at det, der ellers kunde naas gennem Forhandling, ikke kan blive til Noget, fordi der henvendes et Spørgsmaal til Vælgerne 1—2—3 Gange i denne Vinter? Eller skulde der være nogen Fare for os her? Derpaa tænker Ingen af os, ikke. En tænker paa sit Eget? Frygter man for Vælgenes Skyld? Jeg tror, at Ingen her frygter for, hvorledes Vælgerne ville falde ud. Den nuværende Regjering har aldrig seiret paa en Valgdag og vil efter min Forventning heller aldrig komme dertil. Naar Sagen ligger ren og klar for: Provisoriets Forkastelse, saa kan man spørge Vælgerne saa ofte, man vil, og om hvad man vil, de ville altid svare: Bort med dette Ministerium! Jeg tror, at Vælgerne ville møde frem, at enhver frihedskærlig Mand vil møde frem, saa ofte der kaldes paa ham, for at værne om sin Ret, thi vi maa jo erindre, at seirer dette Ministerium, saa er Bevillingsretten, som nu er tagen ud af vor Haand, tillige givet ud af vor Haand af Vælgerne selv, og derved Valgretten tabt sit Væрге. Vi synke da ned til en raadgivende Forsamling, hvis Raad Ingen agter, og som ikke har Evne til at fastholde en Mening. Det er